

INTERNATIONAL BODY PSYCHOTHERAPY JOURNAL

THE ART AND SCIENCE OF SOMATIC PRAXIS

INCORPORATING US ASSOCIATION FOR BODY PSYCHOTHERAPY JOURNAL

International Body Psychotherapy Journal *The Art and Science of Somatic Praxis*
Volume 13, Number 2, Fall 2014 ISSN 2169-4745 Printing, ISSN 2168-1279 Online
© Author and USABP/EABP. Reprints and permissions secretariat@eabp.org

Shadows in the History of Body Psychotherapy: Part II

Courtenay Young with Gill Westland

Abstract

This article is intended to open up a discussion and to begin to name, to reflect on, and gradually start healing some of the wounds arising during the development of body psychotherapy, particularly during the period 1960-2000. It highlights several inherent problems in individuals single-handedly pioneering new methods, and several systemic difficulties in the organization of the original training courses. These 'shadows' are not unique to body psychotherapy and similar examples can be found in many other modalities of psychotherapy and in many other communities. They have implications for the wider professional field and also for the future development of our field of body psychotherapy and, once named and owned, can be utilized more positively. Because of its length, the article has been split into 2 parts.

Keywords: Body psychotherapy, shadow, history, abuse, healing, ethics

**Σκιές στην ιστορία της Σωματικής Ψυχοθεραπείας : Δεύτερο μέρος
Courtenay Young και Gill Westland**

Περίληψη

Το άρθρο αυτό σκοπεύει να ξεκινήσει μια συζήτηση και να κατονομάσει, να προβληματίσει και σταδιακά να αρχίσει να θεραπεύει μερικές από τις πληγές που προξενήθηκαν κατά την ανάπτυξη της σωματικής ψυχοθεραπείας, ιδίως κατά την περίοδο 1960- 2000. Εστιάζεται σε κάποια από τα εγγενή θέματα ορισμένων ανθρώπων που υπήρξαν σε ατομικό επίπεδο πρωτοπόροι σε νέες μεθόδους, καθώς και τις διάφορες συστημικές δυσκολίες στην οργάνωση των αρχικών εκπαιδευτικών μαθημάτων. Αυτές οι «σκιές» δεν συναντώνται αποκλειστικά στη σωματική ψυχοθεραπεία, παρόμοια παραδείγματα μπορεί να βρεθούν σε πολλούς άλλους ψυχοθεραπευτικούς κλάδους καθώς και σε πολλές άλλες επιστημονικές κοινότητες. Μπορούν να οδηγήσουν σε συμπεράσματα τόσο για το ευρύτερο επαγγελματικό μας πεδίο, όσο και για τη μελλοντική εξέλιξη του πεδίου της σωματικής ψυχοθεραπείας. Από τη στιγμή που κατονομάζονται και αναγνωρίζονται, μπορούμε και να τα χρησιμοποιήσουμε με πιο θετικό τρόπο. Εξαιτίας του μεγέθους του άρθρου, το διαιρέσαμε σε δύο μέρη.

Λέξεις κλειδιά: Σωματική ψυχοθεραπεία, σκιά, ιστορία, κατάχρηση, θεραπεία, δεοντολογία

**The Scene of the Crime:
Traumatic Transference and Repetition as Seen Through Alfred Hitchcock's Marnie
Eric Wolterstorff, Ph.D. & Herbert Grassmann, Ph.D.**

Abstract

This essay presents an integrated approach to treating traumatic transference dynamics. Our theory integrates findings from the family therapy literature, principally the contributions of Murray Bowen; new understandings about memory from the field of neuropsychology, most clearly expressed in the writings of James Grigsby; and insights into the behavior of the autonomic nervous systems of people after they have been stressed or traumatized, as modeled by Peter Levine. Our work integrates these three literatures into an approach to addressing the complex interpersonal dynamics that arise when psychotherapists work with clients who have experienced a particular class of traumas which we call “in-group traumas”, which is to say, those clients who have a history of involvement in traumatic incidents in their families, schools, churches or other tightly knit groups. Because of the close and ongoing nature of relationships in these groups, memories of traumatic experiences in such environments can be more complex than memories of car accidents, surgeries, or even an attack by a stranger. We propose a way to conceptualize these memories of “in-group” traumas. To do so, we rely on five ideas: 1) It is useful to simplify people’s behavior during a traumatic event into four roles: Savior, Victim, Bystander, Perpetrator. A single individual might play more than one role, even during the same event. 2) Individuals playing any of these four roles can develop posttraumatic symptoms. 3) Traumatic reenactment can be accounted for through the mechanism of projective identification. 4) During a traumatic event, we remember not so much what happened to us alone, but rather our subjective interpretation of the entire traumatic event itself; we remember the *scene of the crime*. 5) Healing from a complex relational trauma requires integrating all four posttraumatic roles and, through them, the whole of the traumatic event. Identifying with one of the roles and disidentifying with the others, as is usual, leaves clients with a superficial misinterpretation of what they actually remembered because, during the original traumatic event, they also remembered what they imagined at that moment to have been the experience of others present. To conclude, we describe the implications of this interpretation for clinical interventions. Throughout, we use a (fictional) case study accessible to any reader, Alfred Hitchcock’s 1961 psychological thriller, *Marnie*.

Keywords: trauma, group dynamics, traumatic transference and countertransference, traumatic reenactment and projective identification, posttraumatic memory space, Alfred Hitchcock

Η Σκηνή του Εγκλήματος:

Η Μεταβίβαση στο Τραύμα και η Επανάληψη, όπως τα συναντούμε στο *Marnie* του Alfred Hitchcock

Eric Wolterstorff,Phd, και Herbert Grassmann,Phd

Περίληψη

Το άρθρο αυτό παρουσιάζει μια ολοκληρωμένη προσέγγιση στη θεραπεία των δυναμικών της μεταβίβασης στο τραύμα. Η θεωρία μας ενσωματώνει ευρήματα από τη βιβλιογραφία της οικογενειακής θεραπείας, κυρίως από τη συνεισφορά του Murray Bowen, από τις νέες ανακαλύψεις της νευροψυχολογίας σχετικά με τη μνήμη, όπως παρουσιάζονται ξεκάθαρα στα γραπτά του James Grigsby και από τις γνώσεις γύρω από τη συμπεριφορά του αυτονόμου νευρικού συστήματος σε ανθρώπους που έχουν πιεστεί ή τραυματιστεί, όπως τις συστηματοποίησε ο Peter Levine. Η δουλειά μας απαρτίζει αυτές τις τρεις προσεγγίσεις σε μια σύνθεση αντιμετώπισης των πολύπλοκων δυναμικών που προκύπτουν όταν οι ψυχοθεραπευτές εργάζονται με πελάτες που έχουν βιώσει ένα ιδιαίτερο είδος τραύματος που εμείς ονομάζουμε τραύμα από το οικείο περιβάλλον. Πρόκειται για άτομα που έχουν ιστορικό εμπλοκής σε τραυματικά γεγονότα μέσα στις οικογένειές τους, στο σχολείο, στις εκκλησίες ή άλλες συνεκτικές ομάδες. Εξαιτίας των στενών και συνεχιζόμενων σχέσεων μέσα σε αυτές τις ομάδες, οι αναμνήσεις των τραυματικών βιωμάτων από αυτά τα περιβάλλοντα είναι πολυπλοκότερες από εκείνες των τροχαίων ατυχημάτων, χειρουργείων, ακόμα και μιας επίθεσης από κάποιον άγνωστο. Προτείνουμε ένα τρόπο αντίληψης αυτών των τραυμάτων μέσα στις οικείες ομάδες. Για το σκοπό αυτό βασιζόμαστε σε πέντε ιδέες: 1) Είναι χρήσιμο να απλουστεύουμε τις συμπεριφορές των τραυματισμένων ατόμων σε τέσσερις ρόλους: Σωτήρας, Θύμα, Περαιστικός, Δράστης. Ένα και μόνο άτομο μπορεί να παίξει περισσότερους από ένα ρόλους, ακόμα και μέσα στο ίδιο συμβάν. 2) Τα άτομα που παίζουν οποιονδήποτε από αυτούς τους τέσσερις ρόλους μπορούν να αναπτύξουν μετατραυματικά συμπτώματα. 3) Η τραυματική επανεκδραμάτιση μπορεί να εξηγηθεί μέσω του μηχανισμού της προβλητικής ταύτισης. 4) Κατά τη διάρκεια ενός τραυματικού συμβάντος, δεν θυμόμαστε μόνο τα αντικειμενικά γεγονότα που συνέβησαν, αλλά κυρίως την υποκειμενική μας ερμηνεία του συνολικού τραυματικού περιστατικού: θυμόμαστε τη *σκηνή του εγκλήματος*. 5) Η θεραπεία ενός σύνθετου σχεσιακού τραύματος προϋποθέτει την απαρτίωση και των τεσσάρων μετατραυματικών ρόλων, και μέσω αυτών, το σύνολο του τραυματικού περιστατικού. Η ταύτιση με έναν και μόνο από τους ρόλους και η αποταύτιση από τους υπόλοιπους όπως γίνεται συνήθως, αφήνει τους πελάτες με μια επιφανειακή παρερμηνεία αυτού που πραγματικά θυμούνται, διότι κατά τη διάρκεια του πραγματικού γεγονότος αυτοί θυμούνται αυτό που φαντάστηκαν ότι βίωναν οι παρόντες άλλοι εκείνη τη στιγμή. Εν κατακλείδι περιγράφουμε τη σημασία που έχει αυτή η ερμηνεία για τις κλινικές παρεμβάσεις. Χρησιμοποιούμε μια μυθιστορηματική μελέτη περίπτωσης, προσιτή σε κάθε αναγνώστη, το ψυχολογικό θρίλλερ *Marnie* του Χίτσκοκ, το 1961.

Λέξεις κλειδιά: τραύμα, δυναμικές ομάδες, μεταβίβαση και αντιμεταβίβαση στο τραύμα, τραυματική επανεκδραμάτιση και προβλητική ταύτιση, μετατραυματικός μνημονικός χώρος, Άλφρεντ Χίτσκοκ

SOMATIC PSYCHOTHERAPY AND THE AMBIGUOUS FACE OF RESEARCH Gregory J. Johanson, PhD

Abstract

The relationship between somatic psychotherapy, science, and research are explored, especially as they relate to Hakomi Therapy as one modality within the body-inclusive therapeutic community. It outlines how a training institute, as a provider of psycho-somatic therapy trainings, functions as both a consumer and generator of research. Issues explored include how somatic therapists have pioneered aspects of psychotherapy in advance of corroborating research findings; how findings are engaged critically in light of clinical experience; and how findings beyond psychotherapy in cognate fields such as neuroscience, developmental studies, multicultural, and spiritual arenas are necessarily integrated into an adequate research agenda. "Science" in this context refers to principles from the sciences of complex adaptive systems (CAS) and the philosophy of science of what it means to be

human. "Research" refers to experimental methods for confirming or questioning scientific/clinical assertions.

Keywords: psychotherapy research, somatic psychotherapy, Hakomi Therapy, AQAL Integral Theory

Η Σωματική Ψυχοθεραπεία και το Αμφιλεγόμενο Προσωπείο της Έρευνας Gregory J. Johanson, PhD

Περίληψη

Ερευνώνται οι σχέσεις μεταξύ της σωματικής ψυχοθεραπείας, επιστήμης και έρευνας, ιδίως αναφορικά με τη θεραπεία Hakomi, ως μιας μεθόδου υπαγόμενης στην ψυχοθεραπευτική κοινότητα που ασχολείται με το σώμα. Περιγράφεται το πώς ένα εκπαιδευτικό ινστιτούτο, ως πάροχος σωματοψυχοθεραπευτικής εκπαίδευσης, λειτουργεί και ως καταναλωτής και ως δημιουργός έρευνας. Τα θέματα που ερευνώνται περιλαμβάνουν καταρχήν το πώς οι σωματικοί θεραπευτές πρωτοπορούν σε ορισμένες απόψεις τους για την ψυχοθεραπεία, όσο αναπτύσσεται η ερευνητική επιβεβαίωση γι αυτές. Δεύτερον το πώς αυτά τα ευρήματα επιβεβαιώνονται ουσιαστικά υπό το φως της κλινικής εμπειρίας. Τρίτον το πώς ευρήματα πέραν της ψυχοθεραπείας, σε συγγενικούς κλάδους όπως οι νευροεπιστήμες, η αναπτυξιακή έρευνα, τα πολυπολυτισμικά και πνευματικά πεδία ενσωματώνονται κατ' ανάγκη σε μια επαρκή ερευνητική ατζέντα. Ο όρος «Επιστήμη» μέσα σε αυτό το πλαίσιο σχετίζεται με τις αρχές του γνωστικού πεδίου των Σύνθετων Προσαρμοστικών Συστημάτων και της φιλοσοφίας της επιστήμης του τι σημαίνει να είναι κανείς ανθρωπίνος. Ο όρος «Έρευνα» αφορά τις πειραματικές μεθόδους επιβεβαίωσης ή ελέγχου κλινικών ή επιστημονικών υποθέσεων.

Λέξεις κλειδιά: ψυχοθεραπευτική έρευνα, σωματική ψυχοθεραπεία, Θεραπεία Hakomi, Ολοκληρωμένη Θεωρία AQAL

Body Psychotherapy for Anxiety Disorders Manfred Thielen, PhD¹

Abstract

In this paper, an overview of anxiety theories including the latest findings from perinatal and infant research will be explored from a holistic perspective. The body psychotherapy approach to anxiety problems will then be illustrated with case vignettes.

Keywords: anxiety theory, Freud, Reich, psychodynamics, infant research, body psychotherapy in practice

.Σωματική Ψυχοθεραπεία για τις Αγχώδεις Διαταραχές

Manfred Thielen, PhD*

Σε αυτό το άρθρο θα ερευνηθεί από μια ολιστική σκοπιά μια σύνοψη των θεωριών του άγχους, συμπεριλαμβανομένων ορισμένων τελευταίων ευρημάτων από τη βρεφική και νηπιακή έρευνα. Κατόπιν θα καταδειχθεί η σωματοψυχοθεραπευτική διαχείριση στα προβλήματα του άγχους, με κλινικές περιπτώσεις.

Λέξεις κλειδιά: θεωρία άγχους, Freud, Reich, ψυχοδυναμική, νηπιακή έρευνα, σωματική ψυχοθεραπεία στην πράξη

*Αυτό το άρθρο βασίστηκε σε άλλο άρθρο που πρωτοδημοσιεύθηκε στα Γερμανικά στο περιοδικό « Ψυχοθεραπεία και Επιστήμη», τόμος 1, τεύχος 1/ 2011, με τον τίτλο :

¹ This article is based on an article, which was first published in German in "Psychotherapie und Wissenschaft" (Psychotherapy and Science). Volume 1, Number 1/2011 with the title: "See how eloquent – the body in psychotherapy. IV" Ulrich Sollmann (Ed.), but has been essentially rewritten. Translation by Elizabeth Marshall.

Παρατηρείστε πόσο εύγλωπτο είναι το σώμα στην Ψυχοθεραπεία. Ulrich Sollmann εκδ. , αλλά ουσιαστικά έχει ξαναγραφεί. Μετάφραση από την Elizabeth Marshall.

Somatic Dialogues: Embodied Relating

Asaf Rolef Ben-Shahar

Introduction

With contributions from David Boadella, Stanley Keleman, Will Davis, and Akira Ikemi
Big bodies interest me — by which I don't mean heavy-built people, but big bodies – families, organisations, communities. The body of our community as body psychotherapists has a painful history of ostracising and marginalising. It often had to fight for its right to exist alongside the more mainstream therapeutic modalities. Reich and the first generation of his students had to struggle to be acknowledged as legitimate theoreticians and clinicians, and we are fortunate to be living in a different era. Most psychoanalytic journals are not only biw addressing the body in psychotherapy, but also relating to somatic methodologies of working with the body in therapy. Looking at the body psychotherapeutic community I am left wondering about the body that we are; what kind of body do we have? Sadly, it feels that we are oftentimes fragmented and isolated — that even within body-psychotherapy there exists a lot of segregation, dissociation, and primarily, lack of rigorous interdisciplinary dialogue.

We at the IBPJ wanted to help us embody our communal body by facilitating interdisciplinary discussions through a platform for clinicians from different modalities to share their thoughts and feelings about themes that concern us all.

This colloquium is the first dialogue in what we hope to be many. We have asked Nick Totton to write about embodied relating, the connection between being bodies and being in relationships, from his own theoretical and clinical stance, Embodied Relational Therapy (ERT). Following Totton's lucid foundation of his ideas and understanding, we have asked four leading figures in the field of body psychotherapy to each write a responding paper, dialoguing with Totton's. Finally, Totton has shortly commented about those responses.

The four respondents are David Boadella, founder of Biosynthesis; Stanley Keleman, pioneer of Formative Psychology; Will Davis, who created Functional Analysis; and Akira Ikemi, one of the most senior clinicians in Focusing Oriented Psychotherapy today. We are delighted and proud that such prominent members of our community were willing to partake in this project and are certain that our readers will appreciate the variety and conviction, the similarities and differentness. We hope that this project will continue and are engaged in gathering material (and writers) for further themes around which to dialogue.

We hope that you enjoy the richness of this unravelling body and, as always, invite feedback, questions, and comments.

Σωματικοί Διάλογοι: Το Ενσώματο Σχετίζεσθαι

Asaf Rolef Ben- Sahar

Περίληψη

Με τη συνεισφορά των David Boadella, Stanley Kelleman, Will Davis, Akira Ikemi.

Τα μεγάλα σώματα με ενδιαφέρουν – με αυτό δεν εννοώ σωματώδεις ανθρώπους, αλλά μεγάλες ομάδες, οικογένειες, οργανώσεις, κοινότητες. Το σώμα της δικής μας κοινότητας ως

σωματικών ψυχοθεραπευτών έχει μια οδυνηρή ιστορία εξοστρακισμών και περιθωριοποιήσεων. Συχνά έπρεπε να παλέψει για το δικαίωμά του να υπάρχει μέσα στο γενικό ρεύμα των ψυχοθεραπευτικών κατευθύνσεων. Ο Reich και η πρώτη γενιά των μαθητών του έπρεπε να προσπαθήσουν σκληρά για να αναγνωριστούν ως νόμιμοι θεωρητικοί και κλινικοί, και εμείς είμαστε τυχεροί που ζούμε σε μια διαφορετική εποχή. Τα περισσότερα ψυχαναλυτικά περιοδικά τώρα αναφέρονται στο σώμα μέσα στην ψυχοθεραπεία, αλλά και σε μεθοδολογίες δουλειάς με το σώμα μέσα στη θεραπεία. Παρατηρώντας την σωματοψυχοθεραπευτική κοινότητα αναρωτιέμαι, τι είδους «σώμα» έχουμε? Με λύπη αισθάνομαι ότι συχνά είμαστε κατακερματισμένοι και απομονωμένοι – ότι ακόμα και εντός της σωματικής ψυχοθεραπείας υπάρχει πολύς διαχωρισμός, διάσχιση και κυρίως μια έλλειψη ισχυρού διαλόγου ανάμεσα στις διάφορες μεθόδους της. Εμείς στο Διεθνές Περιοδικό Σωματικής Ψυχοθεραπείας επιθυμούμε να βοηθήσουμε στο να ενσωματώσουμε το κοινό μας σώμα διευκολύνοντας το διάλογο ανάμεσα στις διάφορες διεπιστημονικές προσεγγίσεις, μέσα από τη δημιουργία μιας πλατφόρμας από κλινικούς που προέρχονται από αυτές, ώστε να μοιράζονται σκέψεις και συναισθήματα για τα θέματα που μας απασχολούν όλους. Αυτή η συγκατάταξη είναι ο πρώτος διάλογος πάνω σε αυτό και ελπίζουμε να ακολουθήσουν πολλοί. Ζητήσαμε από τον Nick Totton να γράψει για το Ενσώματο Σχετίζεσθαι, τη σχέση ανάμεσα στο να είναι κανείς σώμα και του να βρίσκεται μέσα σε σχέσεις, από τη δική του θεωρητική και κλινική σκοπιά.(Ενσώματη Σχεσιακή Θεραπεία). Ακολουθώντας τις διαυγείς θεμελιωτικές ιδέες του και την κατανόησή του, ζητήσαμε από τέσσερις ηγετικές φυσιογνωμίες μέσα στη σωματική ψυχοθεραπεία να γράψουν από ένα απαντητικό άρθρο σ' εκείνο του Totton. Στο τέλος ο Totton σχολιάζει με συντομία πάνω σε αυτές τις απαντήσεις. Οι τέσσερις που απαντούν είναι ο David Boadella, ιδρυτής της Βιοσύνθεσης, ο Stanley Kelleman, ιδρυτής της Διαμορφωτικής Ψυχολογίας, ο Will Davis που δημιούργησε τη Λειτουργική Ανάλυση και ο Akira Ikemi, ένας από τους κύριους κλινικούς στη Θεραπεία Focusing σήμερα. Αισθανόμαστε μεγάλη χαρά και υπερηφάνεια, που τόσο επιφανή μέλη της κοινότητάς μας ήταν πρόθυμα να συμμετάσχουν σ' αυτό το πρόγραμμα και είμαστε σίγουροι ότι οι αναγνώστες θα εκτιμήσουν την ποικιλία και τις πεπειθήσεις, τις ομοιότητες και τις διαφορές. Ελπίζουμε ότι αυτό το πρόγραμμα θα συνεχίσει και είμαστε απασχολημένοι στο να συλλέξουμε υλικό (και συγγραφείς) για περισσότερα θέματα προς διάλογο. Ελπίζουμε ότι θα απολαύσετε τον πλούτο αυτού του εκτυλισσόμενου σώματος και, όπως πάντα, σας προσκαλούμε για ανατροφοδότηση, ερωτήσεις και σχόλια.

Embodied Relating: The Ground of Psychotherapy
Nick Totton, MA

Abstract

This paper argues and tries to demonstrate that embodiment cannot simply be bolted onto traditional concepts of transference, countertransference, and projection, or vice versa, but that a fully embodied therapy must be reconceived from the ground up. It offers an embodied account of relational patterns; a theoretical context for this account, which draws on theories of embodied cognition and on the work of Maurice Merleau-Ponty; and, following out of these two themes, an argument for thinking of therapy as *play*. There is also a note on embodied social and cultural processes. The conclusion is that an embodied therapy throws into question the separation between world and perceiving subject, as well as between one subject and another.

Key words: embodiment, phenomenology, embodied cognition, embodied relationship

Το Ενσώματο Σχετίζεσθαι : Το Έδαφος της Ψυχοθεραπείας

Nick Totton, MA

Περίληψη

Αυτό το άρθρο συζητά και προσπαθεί να δείξει ότι η ενσωματοποίηση δεν μπορεί απλά να περιοριστεί μέσα στις παραδοσιακές ιδέες της μεταβίβασης, αντιμεταβίβασης και της

προβολής, ή αντίστροφα, αλλά ότι μια πλήρως σωματική θεραπεία πρέπει να επαναπροσδιοριστεί από τα θεμελιώδη. Προσφέρει μια ενσωματωμένη έκθεση σχεσιακών μοντέλων. Ένα θεωρητικό πλαίσιο για αυτή την έκθεση βασίζεται στις θεωρίες της Ενσώματης Νόησης και πάνω στη δουλειά του Maurice Merleau-Ponty. Ακολούθως και πέραν αυτών των δύο θεμάτων, μια συζήτηση πάνω στο να σκεφτούμε τη θεραπεία ως *παιχνίδι*. Επίσης υπάρχει και μια σημείωση πάνω στις ενσώματες κοινωνικές και πολιτισμικές διεργασίες. Το συμπέρασμα είναι ότι μια ενσωματωμένη θεραπεία θέτει σε αμφισβήτηση το διαχωρισμό μεταξύ του κόσμου και του υποκειμένου που αντιλαμβάνεται, όπως επίσης και αυτόν μεταξύ ενός υποκειμένου και του άλλου.

Λέξεις κλειδιά: ενσωματοποίηση, φαινομενολογία, ενσώματη νόηση, ενσώματη σχέση

Responsive Combodying, Novelty, and Therapy Response to Nick Totton's Embodied Relating, The Ground of Psychotherapy

Akira Ikemi

Abstract

In this paper, written as a response to Nick Totton's article "Embodied Relating: The Ground of Psychotherapy", the author first presents his recent view on embodiment. The term *responsive combodying* is used to express the three perspectives comprising his view. From this standpoint, reflexive awareness about the pre-reflexive living forward of the body is articulated. The implicit and the unconscious are contrasted on the grounds of their respective temporalities. While the unconscious points to the past, combodying pre-reflexively points to the not-yet, to novel ways of relating and living. In psychotherapy, novel ways of living forward change both the client's and therapist's existence.

Keywords: combodying, the implicit, reflexive awareness, Focusing

Η Συσσωμάτωση ως Απόκριση, Νεωτερισμοί και Θεραπεία

Απάντηση στο Ενσώματο Σχετίζεσθαι, το έδαφος της Ψυχοθεραπείας του Nick Totton

Akira Ikemi

Περίληψη

Σε αυτό το άρθρο που γράφτηκε σαν μια απάντηση στο άρθρο του Nick Totton: «Ενσώματο σχετίζεσθαι, το έδαφος της Ψυχοθεραπείας», ο συγγραφέας αρχικά παρουσιάζει την τελευταία του άποψη για την ενσωματοποίηση. Ο όρος «συσσωμάτωση ως απόκριση» χρησιμοποιείται για να εκφράσει τις τρεις απόψεις που αποτελούν την οπτική του. Από αυτήν την αφετηρία, διατυπώνεται η σκεπτόμενη συνειδητότητα σε σχέση με την προ-σκεπτόμενη ενόρμηση ζωής του σώματος. Το άρρητο και το ασυνείδητο συγκρίνονται μεταξύ τους στα εδάφη των προσωρινών βίων τους. Ενώ το ασυνείδητο δείχνει προς το παρελθόν, η προ-σκεπτόμενη συσσωμάτωση δείχνει προς αυτό που δεν έχει γίνει ακόμα, σε νέους τρόπους σχετίζεσθαι και ζήν. Στην ψυχοθεραπεία, νέοι τρόποι ενόρμησης ζωής μεταβάλλουν την ύπαρξη τόσο του ασθενούς όσο και του θεραπευτή.

Λέξεις κλειδιά: συσσωμάτωση, άρρητη σκεπτόμενη συνειδητότητα, Εστίαση

Response to Nick Totton's Embodied Relating: The Ground of Psychotherapy

Will Davis

Abstract

While agreeing with Totton's position on an embodied relationality in therapy, I have looked for clarification about some of the basic concepts to better understand the fused state of therapist/patient. This intertwined relationship is of particular interest to me because my position is that the role of the other is overemphasized in development and therapy.

Key words: embodiment, self organizing, endo self, embodied relations

Απάντηση στο « Ενσώματο Σχετίζεσθαι: Το Έδαφος της Ψυχοθεραπείας» του Nick Totton

Will Davis

Περίληψη

Ενώ συμφωνώ με τη θέση του Totton για τη σωματική σχεσιακότητα μέσα στη θεραπεία, εγώ αναζητώ διευκρινίσεις πάνω σε κάποιες βασικές ιδέες ώστε να καταλαβαίνουμε καλύτερα τη συγχωνευμένη κατάσταση θεραπευτή- θεραπευόμενου. Αυτή η διαπλεκόμενη σχέση έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για μένα, επειδή η πεποίθησή μου είναι ότι ο ρόλος του Άλλου έχει υπερτονιστεί στην ανάπτυξη και στη θεραπεία.

Λέξεις κλειδιά: ενσωματοποίηση, αυτό-οργάνωση, εσώτατος εαυτός, ενσωματωποιημένες σχέσεις